

אם לשופט תהיה החלטה לא נכונה אחת ממתוך מאה, הוא יהיה שעיר לעזאזל. אני שופט מזה 26 שנה ועד היום מזכירים לי כמה מישחקים לא טובים. מבחינה סטטיסטית זהו פסיק. יש לי הרושם שבדוקים אותי בזכוכית מגדלת, יותר מאשר את האחרים. זה די טבעי. יש כלפי ציפיות גדולות יותר ואני חושב שזה בצדק. אך אני לא מקבל את מה שאומרים עלי. אומרים דברים גם מתוך קינאה. דורגתי בין הראשונים בעולם על-ידי מומחים בעולם.

קטנוניות של

כמה אנשים

ר'ש משקיפים ומבקרים שנותנים ציון לשופט אחרי כל מישחק. את המיקום שלי בין השופטים בארץ אפשר לבדוק באגוד השופטים. זה מזכיר לי שבשנת 1972 ישבתי בארוחת-צהריים וקראתי עיתון ישראלי. יושב-ראש ועדת השופטים העולמית ישב מולי. סיפרתי לו שבדירוג השופטים בישראל דורגתי במקום ה-12. באותו מעמד הוא סיפר לי שועדת השופט בחרה בי באותו שבוע כשופט הטוב ביותר באותה שנה ונבחרתי בשל כך לשופט את מישחק הגמר של אליפות העולם. הדירוג הנמוך שלי בארץ הוא הוצאה של קטנוניות של כמה אנשים. אין זו הדיעה הכללית.

בכדורגל הישראלי יש תקופות. לפני כמה שנים, בשנות ה-70, היו בארץ שחקנים-כוכבים רבים כמו שפיגלר, שפיגלר, גל, יוסוקי, שום. בעולם ידוע שכוכבים שהם בעלי מנהיגות חיובית, בונים סביבם קבוצה ומושכים אחריהם את האחרים. ב-1970 היתה לנו קבוצה מעולה, כשי-עמנואל ספר אימן את הנבחרת. היום יש כוכבים רק בשמיים. אני סתם מתלוצץ. יש גם עכשיו שחקנים טובים. מה שחורה לי זה שהקהל הפסיק לבוא למישחקים. לפני 20 שנה היה איצטדיון רמת-גן מלא עד אפס מקום. נבחרת ישראל הציגה אז מישחקים מעולים. אבל אני עדיין אופטימי ומאמין שבהכונה נכונה תחזור הנבחרת לרמתה הטובה. לדעתי מרימוזיץ הוא המאמן הטוב ביותר בארץ, ואני מאמין שהוא יוביל את הנבחרת להישגים טובים. יש לו היכולת. השחקנים מקבלים היום שכר גבוה ב-הרבה מאשר פעם.

קשה לי לקבוע אם הרמה מצדיקה את התשלומים. לא התעמקתי בנושא הכסף. בעולם מקבלים שחקנים הרבה מאוד כסף. כדורגל היום זה שואו, הצגה. קהל

דיגלונים ומדליות

אלופת העולם היוצאת, ארגנטינה, והנושא את דמותו של שחקן אסור להיכשל. האחריות גדולה. לאליפות-עולם מתכוננות הקבוצות ב-משך ארבע שנים, לכן יש חשיבות מרבית ששופט יהיה מוכן ודרוך. לכן זה קשה כל-כך. המעמד עצום. מול עיניהם של מיליארדים של אנשים אשר רואים כל טעות ומגתתים אותה מכל הכיוונים. אין ספק שלשופט כאן, בארץ, אחרי המישחקים הבינלאומיים, זה דיכאון.

ב-1972, בריו-דה-ז'נרו. הוא עשה תרגיל כאילו קיבל מכה איומה ונזרק על האדמה. כשלא קבעתי עבירה, כי הבחנתי שזהו מישחק, פלה אמר לי: „איזה מין החל-טה?" לא נעלבתי. יכולתי להוציא לו כרטיס צהוב, אבל במקום זה אמרתי לו: „לא מתאים לשחקן כמורך לעשות תרגיל כזה.“

פלה, שהיה אז גדול מאוד, העריך את התנהגותי. ארבע שנים אחרי זה הפך פלה לפרשן ספורט, והפך למעריץ שלי. הוא כתב במאמריו שאני שופט מצויין וראוי לשפוט במישחקי-הגמר בארגנטינה. אולי זה גם השפיע על ההחלטה להזמין אותי פעם נוספת לגמר.

כדורגל מיקצועני הוא כמו כל מיקצוע השחקן חי ומתפרנס מכדורגל. הוא כפיף לאגודה שלו 24 שעות ביממה. כל בולי כדורגל, כדי להצליח חייבים להשקיע את הכל, בכל מיקצוע. בארץ ישנן בעיות לא מעטות. תחילה יש לפתור את הבעיה הפוליטית המלווה אותנו. אנחנו למעשה מגודים ממישחקים רבים.

קבוצות הכדורסל משתתפות במישחקים באירופה ולכן הרמה שלהם עלתה. כשיש התמודדויות, הרמה עולה. יש אילוצים להביא שחקנים זרים ולדאוג למאמנים טובים יותר. אין היום מדינה בעולם שלא שמעה על מכבי תל-אביב.

אך בכדורגל המצב שונה. אנו לא מש-תתפים באירועי גביע-אירופה לכדורגל, מסיבות פוליטיות. היתה תקופה ששיחקו באירופה, אחר-כך היה מי שהחליט לעבור לזירה האסיאנית, שהיתה יותר קלה. היום יש לנו בעיות באסיה, בגלל מדינות ערב. לכן גם שם אין כמעט התמודדות. לכן גם לא כדאי להביא שחקנים זרים וטובים, כי אין עם מי להתמודד.

ההתאחדות עושה מאמצים אדירים ל-התקבל לאירופה, אבל מסיבות פוליטיות אנחנו לא רצויים. זוהי לדעתי הסיבה העיקרית למצב הכדורגל בארץ. אילו שיחקו באירופה, היינו בונים מיתקנים, היו מוצאים את הכסף לזה. אבל היום זה לא בוער לאיש.

ודבר נוסף: היום לנהל קבוצת כדורגל זה כמו לנהל מיפעל, צריכים להיות כיר-שורים. מכבי תל-אביב מנוהלת בצורה סופר-מיקצועית, לכן הם מצליחים. אבל בכדורגל הישראלי יש מנהלים לא מיק-צועיים.

אני מצפה עכשיו לנסיעה לספרד, גם אם לא אשפוט במישחק הגמר. אומנם לא שיבצו אותנו עדיין למישחקים, יעשו זאת רק ב-10 בחודש, אך אני כבר יודע שאין לי שום סיכוי. אני לא יכול לגלות מדוע, אך יש לי אינפורמציה ישירה ומדוייקת. אני מרוצה מעצם העובדה שאהיה שם.

אחרי ספרד אשתדל לעזור לשופטים ישראלים, שאני חושב שיוכלו לייצג את ישראל בכבוד בעולם. **דינה ינון**

ביים, מכל מיני סיבות, גם פוליטיות, אסור להיכשל. האחריות גדולה. לאליפות-עולם מתכוננות הקבוצות ב-משך ארבע שנים, לכן יש חשיבות מרבית ששופט יהיה מוכן ודרוך. לכן זה קשה כל-כך. המעמד עצום. מול עיניהם של מיליארדים של אנשים אשר רואים כל טעות ומגתתים אותה מכל הכיוונים. אין ספק שלשופט כאן, בארץ, אחרי המישחקים הבינלאומיים, זה דיכאון.

לקראת מישחקי ספרד הורדתי ארבעה קילוגרם ממישקלי. אני מתאמן כל יום, בכוקר ובערב. כשאנשים מסתובבים במי-טה לצד השני אני רץ. אני עושה זאת עם מאמן הכושר שלי, יעקב אלמוג, שי צעיר ממני ב-15 שנה. הוא מושך אותי אחריו.

אני גם עוקב בווידאו אחרי שחקנים שאני הולך לשפוט עכשיו. למשל, חשוב להכיר את השחקנים. את פלה שפסתי כמה פעמים, וכבר היכרתי אותו טוב. פלה ניסה לסחוט ממני בעיטת 11 מטר

משלם במיטב כספו עבור כרטיס-כניסה למישחק. אי-אפשר לרמות קהל. ברגע שקהל לא בא למיגרשים, הדבר מצביע על המצב. בחיפה, כשהקבוצה שיחקה טוב, הקהל בא והיו הכנסות טובות.

הבעיה של רמת הכדורגל בארץ אינה של ההתאחדות. אנחנו ארץ עניה. להת-אחדות אין כסף. לדעתי הרשויות צריכות לבנות מיתקני ספורט כמו שעשו עכשיו ביבנה. מדוע אין בירושלים עד היום הזה מיגרש כדורגל? עיר בירה בלי מיגר-ש כדורגל!

תרגילים

של פלה

בחזרתי קשה יותר לשפוט מאשר בארץ. מכמה סיבות. בחזרתי חייבים להצליח בכל מישחק. שופט שנכשל פעם אחת לא מקבל יותר הזמנות. מאחר שהמישחקים הבינלאומיים כל-כך חשו-

בעיטת 11 מטר. קליין הכיר את השחקן, וחושיו הורו לו שזוהי העמדת פנים: „לא מתאים לך תרגיל כזה“, אמר קליין לפלה. מאז אותה תקרית הפך פלה למעריצו הנהלב של השופט קליין.

קליין ניגש לבדוק מה קרה לכדורגלן הביוזיאלי פלה. במיש-חק בכדורגל הגדול לסחוט מהשופט הישראלי

פלה על הארץ